bezit. In plaats dat hij woedend opstoof, zooals ik verwachtte, zat hij in zichzelven te grinniken. Eindelijk ging hij naar zijn kamer, waar hij een brief schreef, dien hij mij verzocht je heden middag te geven."

Ze overhandigde Willem een brief en barstte in lachen uit over het verwonderde gezicht dat hij zette. „Open den brief toch, jongen!"

Met bevende vingers scheurde hij de enveloppe open.

„Nu wat schrijft pap, Wil? Lees op!" — En langzaam las hij: „Als je er geen bezwaar tegen hebt om de dochter van een ouden straatveger te huwen, zal de oude straatveger zeer verheugd zijn, u als zijn schoonzoon te begroeten. Hij zal dan tevens in de gelegenheid zijn uw tienguldenstuk zoo voordeelig mogelijk te beleggen, opdat het u een behoorlijk inkomen verzekert."

„De straatveger, Amelie!" riep Verkoren uit. „Welke straatveger?"

„Wel deze, mijnheer Verkoren," klonk op eens een stem die hij meende te herkennen. Een portière werd op zij geschoven en daar stond, naar den laatsten smaak gekleed, zijn kennis van den vorigen avond. Met uitgestrekte hand kwam hij den jongen man te gemoet en zeide: „Geef mij de hand, mijnheer Verkoren. Ik ben er trotsch op u te hebben leeren kennen. Ik begon mijn leven als straatveger en zou dit zonder de hulp der Voorzienigheid als zoodanig geëindigd hebben. Nu, op het toppunt van mijn voorspoed kreeg ik het verlangen mij te laten schilderen als straatveger. Ik ging daartoe naar den schilder hier dichtbij en kwam daar juist vandaan, toen ik het ongeval kreeg, waarbij u mij zoo welwillend ter zijde stond. Ik waardeer het goudstuk dat u mij gaf evenzeer als een arme hongerige straatveger zou gedaan hebben. Ik heb het een en ander over u gehoord van mijn kleine meid en ook van uzelf en ik durf haar met een gerust hart aan u toevertrouwen. Als je lust heb bij mij in de zaak te komen en je toont dat je de degelijke jongeman bent, dien ik in je zie, dan zal je inkomen spoedig groot genoeg zijn om een vrouw te onderhouden. Ik moet evenwel een proeftijd van twee jaar bedingen, alvorens we over de bruiloft kunnen spreken."

KAPT. F. J. BECKMANN. †
Op 73-jarigen leeftijd overleed te Amsterdam de gepensioneerd Kapt. ter Zee F. J. BECKMANN.

* * *

Twee jaar later had een schitterend huwelijk plaats tusschen de dochter van den millionnair van Mantgem en diens compagnon Willem Verkoren, en onder de huwelijkscadeaux bevond zich een schilderstuk voorstellende „een straatveger", door den vader van de bruid aan het jonge paar geschonken.

WIE HELPT ZOEKEN?
G. Den Haerynck, Avenue Louise 202 te Brussel, zoekt zijn zoontje RAPHAEL, oud 8½ jaar, die met zijn grootmoeder Mevr. Adelaide de Vogelaere—van de Putte bij den grooten uittocht naar Holland is gekomen. Berichten worden gaarne ingewacht aan het adres van den vader, POSTE RESTANTE, te BERGEN OP ZOOM

N. H. TER KUILE †
In den ouderdom van 78 jaar overleed te Enschede de heer N. H. TER KUILE, oprichter en chef der firma Nico ter Kuile en Zonen te Enschede.

OORLOGSLEED EN -TROOST

Ze waren beiden van goede familie; ze waren beiden jong en knap! Ze waren dikwijls in elkanders gezelschap en kregen (och, iedereen raadt het!) natuurlijk elkander lief.

Ze koosden en droomden toekomstdroomen; het was een heerlijke zonnige tijd. Niets stond hun geluk in den weg! Reeds was de datum van hun huwelijk bepaald, die hun geluk zou bevestigen, toen aan dit alles op het onverwachts een einde kwam.

De oorlog brak uit! Het krijgsalarm, dat zoo menig requiem van hoop en geluk in een akeligen wanklank eindigen deed, maakte ook aan den geluksdroom van dit minnend menschenpaar op ruwe wijze een einde.

De mobilisatie, die het huwelijks- en economisch leven van zoo menigeen ontwrichtte, beval ook hem zich bij zijn regiment te voegen.

Het uur van scheiden kwam voor de verloofden. Woorden van troost en trouw wisselden af met tranen en kussen, en toen ging hij, met zoovele anderen, met een glimlach op de lippen, maar met weedom in het hart. De vijand kwam en met hem de oorlogsverschrikking.

Doch in het heetst van den slag, op vermoeiende marschen, in zijn onrustige droomen zag hij steeds het visioen van een lief meisje, slank en teeder, lenig en aanvallig. En de hoop haar weer te zien hield hem staande in alle verschrikking.

Maar terwijl hij vocht en ontberingen leed, kwam in het huis, waar de bruid wachtte en treurde om hem, dien ze minde en van wien ze niets hoorde, de zorg binnen.

De kinderpokken grepen haar eenig broertje aan.

Het meisje verzorgde hem met eigen hand, totdat ook zij, ondanks alle voorzorg, door deze vreeselijke ziekte aangegrepen werd.

Lang lag ze terneer, terwijl haar jong lichaam worstelde tegen den dood, tot eindelijk de bijna uitgedoofde sprankelen van het levensvuur weer aanwakkerden, eerst tot een klein vlammetje en spoedig tot een laaienden gloed als te voren!

Maar o, hoe afschuwelijk! De vreeselijke ziekte had haar schoonheid onherstelbaar verwoest. Niet langer lag een rose blos over haar blank teint. Een akelig wit overdekte haar gelaat als een Oostersch lijkkleed. De gladde fluweelzachte huid was vol groeven en litteekens.

En ze bad God om geduld en lijdzaamheid in haar namelooze ellende en dankte Hem tevens voor haar opnieuw geschonken leven.

Daar bereikte haar het bericht dat haar verloofde gewond en gevangengenomen was en nu zou worden uitgewisseld.

Blijdschap en smart doortrilde haar bij het vernemen van deze tijding.

Blijdschap over zijn terugkeer; smart over het terugzien.

En dadelijk rijpte bij haar het onherroepelijk besluit: nimmer zou ze hem trouwen; nimmer zou zij zichzelve, een wrak van vrouwelijke schoonheid, binden aan den geliefden man.

En terwijl zij peinzend neerzit in haar smaakvol boudoir, waar door de half toegeschoven gordijnen een temperlicht heerscht, komt hij binnen, onaangediend, onverwachts.

Daar staat hij in de deuropening, de dierbare naam op de trillende lippen.

Een kreet doortrilt de lucht en een vrouw ligt in zijn armen, snikkende van geluk en smart.

Doch 't is slechts kort, zacht maakt ze zich uit zijn omarming los.

„God! Ik had dit niet mogen doen! Ik had vast besloten het niet te doen! Het is Gods wil! Zie mij aan! Ik ben niet langer schoon, niet welgevallig om aan te zien! Mijn gelaat is afschuwelijk verminkt en wit als de dood!"

Zij voert hem naar het raam en trekt de gordijnen open.

„Zie, zie!" roept ze. „Je kunt niet langer zulk een monster liefhebben. Mijn schoonheid is weg! Ik geef je dus je woord terug!"

Hij sluit haar nauwer in de armen, om zijn lippen speelt een lachje van vrede en berusting.

„En denk je nu, dat ik jou zoo onwaardig liefheb?

Neen, neen! Jij kunt me niet meer verlaten, leven van mijn leven! Gods wegen zijn wonderbaar! Ook ik, ik heb geleden! *Ik ben blind*!" Z.

HET BEZOEK AAN DE PANAMA-TENTOONSTELLING.
Hoe groot het getal bezoekers der Panama-tentoonstelling is, toont ons bovenstaande foto, aan den ingang van de tentoonstelling genomen. Als bewijs, dat er geen kosten voor deze tentoonstelling gespaard zijn, moge het feit dienen, dat alleen de kosten van grond en installatie fl 120.000.000.— hebben bedragen.

VAN DEN MAN DIE ZIJN GEHEUGEN KWIJT WAS

DOOR HENKIE

(*Vervolg*).

Den geheelen morgen wachtte hij tevergeefs op den chauffeur, en toen hij zich des namiddags naar het Rembrandttheater begaf, vernam hij dat de portier niet in dienst was.

Alles scheen dien dag tegen te loopen. De broeder van den fietshandelaar kwam hem meedeelen, dat diens onderzoek bij de verschillende banken geen resultaat had gehad. Hij gaf den man een belooning voor zijn moeite.

Toen besloot hij dien avond weer naar het Rembrandttheater te gaan, met de zwakke hoop den heer van den vorigen avond weder te ontmoeten. Zijn hoop werd niet verwezenlijkt en de eenige troost die hij ontving, was de mededeeling dat de portier den volgenden dag weer in dienst zou zijn.

In den namiddag van den volgenden dag, hij zat juist in de leeszaal de couranten in te zien, kwam er een kellner hem vertellen dat er een man was om hem te spreken. Hij verzocht den man bij hem te brengen. Het was de chauffeur.

„U wilde mij spreken, mijnheer!" zei de man.

„Ja. Waarheen heb je den heer gebracht, dien je eergisteravond aan het Rembrandttheater hebt afgehaald."

„Ik bracht hem naar de Valeriusstraat."

„Waar is dat?"

„In het museumkwartier. Achter het Rijksmuseum."

„Breng mij er onmiddellijk heen!"

En de man, die zijn geheugen niet meer had, nam hoed en jas, volgde den chauffeur en stapte in den auto.

Het had dien nacht geregend, een nare druilige motregen, en de straten, vooral de geasphalteerde, waren glibberig en vet.

De auto stoof den Voorburgwal af, het Koningsplein over en de Leidsche straat in. Dicht aan het Leidsche Plein, waar de straat op haar smalst en het verkeer het drukst is, komt van de Prinsengracht, met het kalme gangetje waardoor slagersjongens berucht zijn, een jeugdige bediende uit een vischwinkel op een fiets aanrennen; op het stuur een groote mand met visch, terwijl hij op het hoofd eenige houten borden met oesters in balans houdt. Een staaltje van equilibrisme, dat in het circus bewondering zou wekken.

Zonder zijn woeste vaart te verminderen, zwenkt de jongen de Leidsche straat in op het oogenblik dat de auto, waarin zich de heer Smit bevindt, er uitkomt. Een botsing schijnt onvermijdelijk, doch met bovenmenschelijke inspanning weet de chauffeur met eenen scherpen hoek uit te halen, wat echter ten gevolge heeft, dat de auto slipt en tegen den trottoirband valt. De chauffeur komt er met enkele schrammen en vervellingen vrij goed af, doch de ongelukkige reiziger, die op het laatste oogenblik uit den auto wilde springen, wordt er door den schok uitgeslingerd en valt op de straat neer, waar hij bewusteloos blijft liggen.

De bewustelooze wordt een nabijzijnd restaurant binnengedragen, waar hij door in- en uitwendige toediening van brandewijn spoedig weer tot bewustzijn komt. De chauffeur, wiens kwetsuren ondertusschen verbonden zijn, nadert nu den heer zonder geheugen en zegt:

„Mijnheer, u is mijn getuige dat die kwajongen de oorzaak van het ongeluk is. Mag ik uw naam en woonplaats weten, want ik moet de politie er aangifte van doen."

„Natuurlijk," antwoordde de aangesprokene. „Mijn naam is Van Hasselt, Herman van Hasselt, Weteringschans 22. Wel, chauffeur, hoe is 't met je auto gesteld? Kun-je me nog vervoeren!"

„Ja, mijnheer, dat zal wel gaan; ten minste als u er niet op tegen heeft om achter kapotte ruiten te zitten, de motor is intact, alleen de spatborden zijn aan een kant er afgeslagen."

„Welnu, breng me dan maar kalmaan naar de Valeriusstraat; denk er aan: No 54."

„Wel heb ik van mijn leven," mompelde de chauffeur ten hoogste verwonderd. „Daar straks wist hij niet eens waar de Valeriusstraat was en moest ik hem brengen bij een heer dien hij niet kende, en nu weet hij warempel het nummer van het huis. Dat is me een raadsel."

De heer stond intusschen eveneens te peinzen over een voor hem onoplosbaar raadsel.

„Chauffeur," zei hij eindelijk, „waar ben ik ingestapt?"

„Hotel Suisse, Kalverstraat, mijnheer!"

„Da's gek! Ik herinner mij daar niets van."

Hij stapte weer in, terwijl hij mompelde: „Ik ben zeker in de war door den val, want ik kan me niet herinneren in Suisse geweest te zijn. Ik moest op het Postkantoor wezen, maar.... ben ik daar wel geweest? Enfin, dat schiet me wel weer te binnen." (Wordt vervolgd).